

Lokalmøder

Bogomtale - "Kender du den om dommeren..."

Domstolenes effektivitet

Erstatningsnævnets Årsberetning 2007

80. Vold mod politiet - Frifindelse - Beviser
81. Bedrageri, groft - Afrikanerbreve
82. Menneskerettigheder - Udvisning af unge lovovertrædere - Østrigsk sag
83. Varetægtsfængsling efter dom for narko - Forskellig praksis
84. Nævningesager, nye - Strafafbrydelse eller modregning af varetægt med tidligere dom
85. Vold mod politiet - Samfundstjeneste
86. Menneskehandel - Udvisning, betinget og ubetinget - Erstatning - Sammenstød af forbrydelser
87. Terrorlister - EU-ret

LANDSFORENINGEN AF BESKIKKEDE ADVOKATER

Lokalmøder for de beskikkede advokater

Landsforeningen af Beskikkede Advokater inviterer hermed til følgende lokalmøder.

TID OG STED:

Mandag den 20. oktober 2008 kl. 16.00

på Hotel Vinhuset, Sct Peders Kirkeplads 4, Næstved (kr. 150 og tilmelding hos Chris Stentoft).

Tirsdag den 21. oktober 2008 kl. 16.00

på Restaurant Næsbyhoved Skov, Kanalvej 52, Odense (kr. 675, middag og tilmelding hos Anne-Birgitte Bjerre-Olsen).

Torsdag, den 23. oktober 2008, kl. 16.00

på adressen: Advokatfirmaet Lund Elmer Sandager, Kalvebod Brygge 39-41, København V i **Auditoriet** (kr. 150 og tilmelding hos Henrik Stagetorn).

Mandag den 27. oktober 2008 kl. 16.00

på Helnan Phønix Hotel, Vesterbro 77, Aalborg (kr. 200 og tilmelding hos Mona Martens).

Torsdag den 6. november 2008 kl. **16.30**

på Comwell Kolding, Skovbrynet 1, Kolding (kr. 150 og tilmelding hos Henrik Stagetorn).

Alle foreningens medlemmer har vedr. deres område fået invitationen pr. mail med nærmere oplysning vedr. tilmeldingen, herunder bankkonti.

PROGRAM:

Ændringerne i Retsplejelovent pr. 1. juli 2008

Hovedpunkterne vil være Politiets behandling af langstrakte sager, underretningspligt til sigtede/forsvarer om sagens status, og forventet afslutning samt overvejelser om sagens indbringelse for retten med henblik på fremskyndelse.

De nye regler om tilstrækkelig begrundelse af kendelser om forlængelse af varetægtsfængslingen (herunder fængslinger efter Rpl. § 762, stk. 1, nr. 3), tidsbegrænsninger af varetægtsfængsling, muligheden for afholdelse af indenretligt forhør og gennemgang af seneste retspraksis.

Gennemgang af reglerne om tidsfrist for berømmelse af hovedforhandling, forberedende retsmøde, påstandsdokument, forhåndsberømmelse af hovedforhandlingen og parternes pligt til at medvirke til fremme af sagen samt afbeskikkelse af forsvarer, der ikke kan medvirke inden rimelig tid. Gennemgang af ny retspraksis og eventuel praksis fra Den særlige Klageret.

Efterfølgende diskussion og udveksling af erfaringer med de nye regler.

Beskikkelse som indgrebsadvokat

Kort gennemgang af de enkelte tvangsindgreb, herunder indgreb i meddelelshemmeligheden, ransagning, beslaglæggelse og edition. Formelle betingelser, gennemgang af materialet og hvilke indsigelser, der skal/kan gøres. Politiets udarbejdelse af fotomapper og hvilke forhold, man som forsvarer bør være opmærksom på ved godkendelse. Gennemgang af retspraksis.

Efterfølgende diskussion.

Fremtiden for Landsforeningen af Beskikkede Advokater

I lyset af den nye struktur for Advokatsamfundet samt etableringen af Danske Advokater kommer bestyrelsen med et oplæg om Foreningens fremtidige rolle. Efterfølgende drøftelse med medlemmerne. Den efterfølgende debat vil indgå i bestyrelsens overvejelser om eventuelle forslag til vedtægtsændringer ved den kommende generalforsamling i Landsforeningen, lørdag den 28. marts 2009.

Eventuelt

NB! Det bemærkes, at lokalmødet svarer til 3 kursuslektioner, og at der vil blive tilsendt kursusbevis til deltagerne.

Vel mødt!

Mette Lauritzen

Jakob Lund Poulsen

Henrik Stagetorn

Bogomtale - "Kender du den om dommeren...."

Claus Larsen og Bjarne Pedersen har samlet og redigeret ovennævnte bog - udgivet af Domstolshistorisk Selskab på Jurist- og Økonomforbundets Forlag. 108 sider hæftet, rigt illustreret til 150 kr. incl. moms.

Nu er historier om eller fortalt om dommere ikke i sig selv skrupkomiske, og en del af anekdoterne kunne have fortjent en anden - måske tredje - gennemskrivning og stramning.

Én af de prisværdig præcise og korte historier finder man på side 11 af Marie-Louise Andreasen:

"Under en straffesag i landsretten havde retsformanden i nogen tid herset med den unge, lidt uerfarne anklager. Det blev en af de andre dommere for meget, så han lænede sig ud over skranken og sagde: "Du skal ikke tage dig af det, han er altid så sur!" Stemningen på dommerværelset bagefter melder historien intet om."

Illustrationerne er særdeles velvalgte.

Domstolenes effektivitet

På www.domstol.dk kan man finde en undersøgelse offentliggjort juli 2008 om lokale forskelle i retternes produktivitet - eller nøgletal for byretternes embedsregnskaber 2007.

Det fremgår bl.a. heraf, at der samlet set var et produktivitetsfald på ca. 8%, når man sammenligner 2006 og 2007.

På side 5 i oversigten har man inden for de enkelte embeder opgjort antal verserende straffesager pr. 31. december 2007 (opdelt på domsmandssager og tilståelsessager) i forhold til antallet af modtagne sager ved retten i 2007. Her skiller Glostrup sig markant ud med over 70% vedr. domsmandssager og over 55% vedr. tilståelsessager - som om der er en flaskehals eller underkapacitet i systemet - hvorimod tallene for f.eks. Aalborg er henholdsvis ca. 17% og ca. 26%.

Erstatningsnævnets Årsberetning 2007

Ultimo maj 2008 udkom nævnets årsberetning. Som så mange andre - herunder forsvarere - har nævnet oplevet en sagsnedgang, der formentlig hænger sammen med det, der betegnes politi- og domstolsreformen.

Den gennemsnitlige sagsbehandlingstid lå på 75 dage.

Det fremgår af side 7 videre, at inddrivelsen, regressen mod skadevolderne, der varetages af politiet, var på 3,8% i 2007, hvor den i 2006 var 8,2%. Nævnet har ingen forklaring på, at tallet er faldet så markant i 2007 i forhold til 2006 og tidligere år.

Vi andre kan jo gætte.

Fra side 9 i beretningen refereres konkrete afgørelser fra nævnet. Bl.a. har man i flere sager indhentet videooptagelser og lignende for selvstændigt at vurdere, om der var tale om straffelovsovertrædelser over for ansøger. Fra side 17 behandles konsekvenserne af for sen eller manglende politianmeldelse. Efter nævnets praksis anses dette som udgangspunkt at være inden for 24 timer fra gerningstidspunktet. Fra side 38 er der et afsnit om EAL § 26 a - godtgørelse til efterladte.

Årsberetningen kan læses på nævnets hjemmeside: www.erstatningsnaevnet.dk.

Landsforeningens Meddelelse 80/2008

Vold mod politiet - Frifindelse - Beviser

Straffelovens § 119

T blev på sin påklædning tiltalt for at have forsøgt at kaste sten mod politiet på Nørrebro, men frifundet med dissens, da politividnet kun havde hæftet sig ved en kasket og en blå hættetrøje og havde haft andre opgaver, inden han foretog nye observationer og foranledigede T anholdt.

Københavns Byret SS 2-24398/2007, 5/5 2008

T på 24 år var tiltalt efter straffelovens § 119, jfr. til dels § 21, ved den 2/9 2007 ca. kl. 01.45 i Elmegade, København N, med vold eller trussel om vold at have overfaldet tjenestegørende politibetjente i forbindelse med uroligheder på Nørrebro, idet han kastede med sten imod politiet, hvilket mislykkedes, da stenen ikke ramte nogen.

T, der var ustraffet, påstod frifindelse. Han havde efter arbejde som handicapmedhjælper været på vej til en fest i området. Da han ikke fandt den, begyndte han at lede efter sine venner i Folkets Park.

"Han var iført lyse bukser og en mørk jakke samt en hættetrøje. På hovedet havde han en grå kasket. Han havde hvide sko på.

Forevist bilag 2 foto bekræftede tiltalte, at dette foto er taget i forbindelse med anholdelsen. Han fastholder, at han var iført lyse bukser, og at det må være farvegengivelsen, der gør, at bukserne synes mørkere på billedet. I aftenens løb havde han drukket to øl.

Tiltalte forklarede supplerende, at han blev anholdt på hjørnet af Stengade og Nørrebrogade. Forinden havde han bemærket, at der var en afspærring på Nørrebrogade, hvor der holdt 2-3 politibiler og stod mange betjente. Han stillede derfor cyklen fra sig for at iagttage, hvad der skete på stedet. Han har ikke kastet med sten."

En politikommissær P forklarede:

"... at han var på stedet som indsatsleder. Det var halvårsdagen for rydningen af Ungdomshuset, og der var derfor en demonstration. Der opstod uro forskellige steder i området omkring Nørrebrogade. Ca. kl. 01.45 blev der meldt om uro og stenkast i Elmegade. Da han var på stedet, foretog han observation og bemærkede en person, der samlede en sten op, og kastede den i en lige bane i retning af politikæden. Han så ikke, hvor stenen landede. Personen, der kastede stenen, skilte sig ud fra mængden, idet pågældende var iført en blå hættetrøje og en kasket. Herefter koncentrerede vidnet sig om andre opgaver, idet han skulle fordele politistyrken. Da han nogle minutter senere på ny koncentrerede sig om området, bemærkede han på ny den blå hættetrøje og foranstaltede herefter, at nogle kollegaer foretog anholdelse af personen. Han havde ikke iagttaget personens nærmere udseende, men hæftede sig ved hættetrøjen på grund af dens farve. Han husker ikke, om personen havde en jakke på. Han husker ikke farven på de bukser, personen var iført. Da han så personen kaste stenen, stod pågældende 5-6 meter fra ham. Han har senere fået forevist et foto af den anholdte, der var iført den blå hættetrøje. Han kan i dag genkende tiltalte, men genkendelsen bygger alene på det foto, han har fået forevist."

Rettens begrundelse og afgørelse:

"To af rettens medlemmer finder at kunne lægge til grund, at vidnet pk. P alene bemærkede, at personen, der kastede stenen, var iført kasket og en blå hættetrøje, og at han således ikke hæftede sig ved særlige karakteristika ved personens udseende.

Endvidere må lægges til grund, at vidnet herefter koncentrerede sig om andre arbejdsopgaver i nogle minutter, hvorefter han på ny foretog observationer og bemærkede en person med kasket og blå hættetrøje, hvorefter han foranstaltede anholdelse af personen.

Da det ikke kan udelukkes, at der i perioden fra vidnets første iagttagelse til den anden iagttagelse er kommet en anden person til stede, iført blå hættetrøje og kasket, og da vidnet ikke har kunnet oplyse andre karakteristika om personen og endvidere ikke har erindring om, hvorvidt personen tillige var iført en jakke, finder disse to medlemmer af retten, at der ikke er det til domfældelse fuldt tilstrækkelige bevis, hvorefter disse to dommere stemmer for frifindelse.

Et af rettens medlemmer finder det ved vidnets forklaring om, at personen, der kastede stenen, var iført såvel kasket som en blå hættetrøje, samt at den person som vidnet nogle minutter senere iagttog, var iført en tilsvarende påklædning, tilstrækkelig godtgjort, at denne person, der herefter blev anholdt var identisk med personen, der havde kastet stenen. Denne dommer finder det usandsynligt, at en anden person med kasket og blå hættetrøje skulle være dukket op, mens vidnet foretog andre arbejdsopgaver, hvorfor denne dommer finder, at der foreligger det til domfældelse tilstrækkelige bevis.

Der afsiges dom efter stemmeflertallet."

Landsforeningens Meddelelse 81/2008

Bedrageri, groft - Afrikanerbreve

Straffelovens § 279

To afrikanere dømt for groft bedrageri ved at have formået en herboende K til at udbetale ca. 650.000 kr. til uidentificerede gerningsmænd i udlandet, idet de i strid med sandheden meddelte K, at hun havde vundet en lotterigevinst på 1½ mio. engelske pund, men at K skulle afholde forskellige udgifter for at få gevinsten udbetalt. Begge idømt fængsel i 1½ år og udvist i 10 år.

Retten på Frederiksberg SS 2-3743/2008, 11/6 2008

O på 27 år fra Afrika og T på 30 år fra Cameroun, begge angiveligt med opholdstilladelse i Spanien, var tiltalt i forhold 1 med to gerningsbeskrivelser. I forhold 1a for overtrædelse af § 286, jfr. § 276, til dels § 21, ved i perioden fra august 2006 til marts 2008 i forening med flere ukendte gerningsmænd at have formået K til i flere omgan-

ge at have overført 728.836 kr. til flere uidentificerede medgerningsmænd i udlandet ved at bilde K ind, at hun havde vundet en lotterigevinst på 1½ mio. engelske pund, men at hun skulle afholde diverse udgifter, før præmien kunne udbetales.

Derudover i forhold 1b i perioden februar - marts 2008 at have formået K til at betale ca. 6.789 kr. til udlandet og en hotelregning på 709 kr., idet de fortsat bildte K ind, at hun kunne få gevinsten udbetalt, såfremt hun betalte yderligere beløb, ligesom de forsøgte at få hende til at betale ca. 7.500 kr. for flybilletter til Spanien, hvilket mislykkedes, da K nu havde fattet mistanke til dem.

O var alene i forhold 2 tiltalt for forsøg på dokumentfalsk, idet han var i besiddelse af en totalforfalsket spansk opholdstilladelse.

Der var påstand om ubetinget fængselsstraf og udvisning. De tiltalte var ikke tidligere straffet i Danmark og påstod frifindelse også for udvisningspåstanden.

Der blev under hovedforhandlingen enighed om, at bankoverførslerne i forhold 1a skulle reduceres til 641.871 kr.

Dommen er på 19 sider. I nærværende Medd. gives kun et stærkt sammentrængt referat af de tiltaltes og K's forklaring.

O bekræftede bl.a., at han var indrejst den 2/3 2008 og ville være hjemrest den 3/3 2008 for efter invitation at besøge K, som han havde mødt på internettet, og som han skulle være kæreste med. Han tog sin ven T med, fordi denne også gerne ville møde en kvinde. Han bestred at have udgivet sig for at være ansat i en bank, og han havde heller ikke talt om lotterigevinster. Han havde, da K ikke ville overnatte på hotelværelset, hvor han ved et tilfælde havde indskrevet sig i andet navn, Tony Williams, besluttet sig for at tage hjem igen og spurgte K, om hun kunne låne ham til flybilletten hjem. Han fik ikke pengene. Pludselig kom politiet, og han blev anholdt.

T forklarede bl.a., at han rejste med sin ven O fra Spanien, idet O skulle besøge sin kæreste. Der var ikke tale om, at T skulle møde en kvinde. Han havde ikke talt med K om en lotterigevinst. Han havde slet ikke talt med hende, da han ikke talte engelsk. Han bekræftede at have en UV-lampe med, som kan bruges til at kontrollere, om pengesedler er falske. Den var indkøbt til en søster i Cameroun.

K forklarede bl.a., at hun på et tidspunkt i 2006 modtog en e-mail fra udlandet om, at hun havde vundet en gevinst på 1½ mio. £. Senere e-mails gav oplysninger om, at hun skulle kontakte en bank og indbetale nogle gebyrer, før de ville gå videre med

sagen og give yderligere oplysninger. Hun betalte, men efterhånden kom der flere og flere krav om penge til forskellige certifikater.

Anklagemyndigheden dokumenterede de forskellige e-mails, herunder f.eks. 5.500 Euro for et antiterroristcertifikat. Hovedparten af overførslerne lå mellem 2.000 - 7.000 Euro.

Det danske politi henvendte sig til hende i december 2006, da hendes bank havde indberettet store pengeoverførsler. Hun fortalte, hvad hun havde været ude for, og politiet skønnede, at hun have været udsat for bedrageri. Hun havde taget en kassekredit og hævet sin pension samt brugt forskellige kreditkort for at finansiere overførslerne.

Efter hun var holdt op med at betale, fik hun ikke flere henvendelser i 2006 eller 2007, men i januar 2008 blev hun kontaktet af dr. Daniels fra den udenlandske bank, der gerne ville betale det, hun havde vundet. Hun skulle kontakte en ny person, Chris Richard. Denne ville have hende til at komme til Madrid, men det endte med, at Richard lovede at sende en official til København, der ville udbetale hende beløbet kontant. Inden da skulle der dog forevises et certifikat for hendes bank. Hun talte også med en af de to officials, hvoraf den ene præsenterede sig i telefonen som Tony Williams, og som oplyste, at han var diplomat.

Hun mødte de to personer i lufthavnen, men havde taget en ven, V, med. Under de møder, hun havde med de to personer, havde de ikke noget certifikat med, men demonstrerede et apparat og en metode til at vaske euro-sedler og overføre dem til hvidt papir. De havde ikke penge med til hende, men ville have hende til at betale deres rejse hjem. Vidnet og V kontaktede politiet i lufthavnen. Hun havde kun talt med T via O, da hun ikke talte fransk.

Vennen V forklarede bl.a. som vidne, at han på de tiltaltes hotelværelse havde fået forevist nogle mærkelige euro-sedler, mens O forklarede om nogle kemikalier og noget lys. O præsenterede sig som Tony Williams og sagde, at han var noget med diplomat. Det var af sikkerhedsgrunde, at pengene blev hvide. De penge, som K skulle have, befandt sig i Spanien.

Retten lagde K's forklaring, der var underbygget af både V's forklaring samt emailkorrespondancen, til grund. De tiltalte blev fundet skyldige i forhold 1b, og retten fortsatte:

"Vedrørende forhold 1a fremgår det af vidnet K's forklaring sammenholdt med den fremlagte emailkorrespondance, at hun i januar 2008 blev kontaktet af en person, der

præsenterede sig som dr. Daniels, og som hun også i 2006 havde været i kontakt med vedrørende lotterigevinsten. Daniels nævnte lotterigevinsten på 1,5 mio. pund og omtalte en person, Vanderek, som vidnet tidligere havde haft omfattende kontakt med vedrørende gevinsten, ligesom Daniels henviste vidnet til en person, Chris Richard, der meddelte hende, at han ville sende de to officials til Danmark. Herefter og i øvrigt henset til den fremgangsmåde, der er anvendt både i forhold 1 a og 1 b, finder retten, at der er en sådan sammenhæng mellem forhold 1 a og 1 b, at det må lægges til grund, at de tiltalte er en del af den persongruppe, der er skyldige i bedrageriet i forhold 1 a. De tiltalte findes derfor skyldige i bedrageri for så vidt angår et beløb på 641.871 kr. i forhold 1 a.

Retten finder, at der er tale om bedrageri af en sådan grovhed, at forholdet skal henføres under straffelovens § 286, stk. 2."

O blev efter den kriminaltekniske erklæring fundet skyldig i forhold 2.

Straffen blev for begge fastsat til fængsel i 1½ år. Retten bemærkede:

"Retten har ved strafudmålingen lagt vægt på, at bedrageriforholdet vedrører store beløb og er begået over en længere periode, ligesom det involverer flere gerningsmænd og bærer præg af en professionel planlægning og fremgangsmåde."

De tiltalte blev udvist i 10 år og skulle betale erstatning til K.

Landsforeningens Meddelelse 82/2008

Menneskerettigheder - Udvisning af unge lovovertrædere - Østrigsk sag

Den Europæiske Menneskerettighedskonvention art. 8

Den bulgarske M klagede og fik medhold i, at det udgjorde en krænkelse af EMK art. 8, at han blev udvist i 10 år fra Østrig på baggrund af fortrinsvis ikke-voldelig kriminalitet - hovedsagelig tyverier - begået, da han var 14-15 år gammel. Han havde hele sin familie i Østrig, hvortil han var kommet som 6-årig, og ingen tilknytning til hjemlandet. Udvisningen var bestemt til først at skulle effektueres, når han var fyldt 18 år, og skete rent faktisk året efter.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol app. nr. 1638/03, Maslov mod Østrig (Storkammersag), 23/6 2008

Juri Maslov, herefter M, født i 1984, kom til Østrig fra Bulgarien som 6-årig i 1990 og opvoksede i Østrig med forældre, bror og søster og fik permanent opholdstilladelse i 1999.

Han blev i Østrig straffet som følger for forbrydelser, begået mens han var 14-15 år gammel:

- 1999 18 måneders fængsel, heraf 13 måneder betinget for grove tyverier, afpresning og vold. Vilkaerne for den betingede del af straffen omfattede, at han skulle undergive sig behandling for narkomisbrug.
- 2000 15 måneders fængsel for en serie grove tyverier. Der blev ved strafudmålingen lagt vægt på det hurtige recidiv indenfor 8 måneder, og at han ikke havde overholdt behandlingsvilkåret i den betingede del af den første dom. (Se nærmere om kriminalitetens karakter nedenfor i præmisserne, ER)

Administrativt blev han efterfølgende af politiet som 16-årig udvist for 10 år, dog at udvisningen først skulle effektueres, når han blev 18 år. Udvisningen blev godkendt af de nationale domstole, herunder forfatningsdomstolen i november 2002. Han blev løsladt i maj 2002 og efterfølgende deporteret til Bulgarien i december 2003, men havde året forinden klaget til Menneskerettighedsdomstolen, hvor sagen i første instans blev afgjort i marts 2007. Med dissens (4-3) fastslog retten, at der var tale om en krænkelse af art. 8. Staten skulle betale sagsomkostningerne. Staten indbragte sagen for Storkammeret, hvor der var mundtlig forhandling i februar 2008.

M gjorde gældende, at udvisningen havde krænket art. 8, retten til privatliv og familieliv.

Storkammeret fastslog, at udvisningen havde betydet et indgreb i M's rettigheder til privatliv og familieliv. Indgrebet var sket med hjemmel i nationale lovregler og med det lovlige formål at forebygge uro eller kriminalitet. Men en udvisning i 10 år havde ikke været nødvendig i et demokratisk samfund, henset til de fundamentale principper, der var fastslået i retspraksis.

Menneskerettighedsdomstolen henviser til præmisserne i en tidligere afgørelse, *Üner mod Holland* fra 2006, hvor man gør opmærksom på Europarådets anbefaling 1504 (2001) til Ministerkomitéen om, at indvandrere, der er født eller opvokset i værtslandet, ikke kan udvises på grund af kriminalitet. Domstolen fastslår i den pågældende afgørelse, at der ikke efter konventionen er en absolut beskyttelse for nogen kategori

af udlændinge mod ikke at blive udvist, men retspraksis viser, at der er situationer, hvor en udvisning vil være i strid med konventionen.

De afgørende momenter i nærværende sag var M's unge alder på gerningstidspunkterne, han var på daværende tidspunkt mindreårig og - med en enkelt undtagelse - overtrædelsernes ikke-voldelige karakter. Hovedparten af overtrædelserne bestod i at opbrække automater, bryde ind i biler, forretninger eller restauranter og stjæle konstanter og varer. Overtrædelserne i den første dom var betegnet som bandekriminalitet, dommen side 20.

Den eneste voldelige overtrædelse var et overfald med skub, spark og slag mod en anden dreng. Der var tale om ungdomskriminalitet.

Storkammeret fandt, at når det gjaldt udvisning af unge lovovertrædere, indebar forpligtelsen til at varetage barnets tarv en forpligtelse til at hjælpe med den pågældende reintegration. Denne ville ikke blive opnået ved, at man afbrød familiære eller sociale forbindelser gennem udvisning. Dette skridt måtte være den sidste udvej over for unge lovovertrædere. Der var ikke meget, der kunne retfærdiggøre et sådant skridt over for en udlænding, der havde slået sig permanent ned i landet på baggrund af fortrinsvis ikke-voldelig kriminalitet begået som mindreårig.

Storkammeret henviste til, hvor længe M lovligt havde opholdt sig i Østrig, samt hvad der var sket med M fra hans seneste lovovertrædelse, til han blev udvist. I den periode havde M afsonet fængselsstraf i sammenlagt 2 år og 3 måneder og haft yderligere ophold i frihed i 1½ år uden at begå ny kriminalitet. Der var ikke oplysninger af betydning om hans opførsel i fængslet - bortset fra, at den første afsoning ikke havde afholdt ham fra at begå ny kriminalitet - eller hans forhold efter løsladelsen. Storkammeret fandt i øvrigt, at den tid, der var forløbet siden lovovertrædelserne, og M's opførsel i den pågældende periode var af mindre betydning sammenholdt med andre faktorer i sagen, særligt at M havde begået fortrinsvis ikke-voldelig kriminalitet som mindreårig.

M havde sin overvejende tilknytning - socialt, sprogligt og familiemæssigt - i Østrig, hvor alle hans pårørende opholdt sig. Der var ikke påvist nogen tilknytning til hjemlandet.

Det gjorde ingen forskel i nærværende sag, at udvisningen var tidsbegrænset. Henset til M's unge alder ville en 10-års udvisning udelukke ham fra Østrig i næsten lige så lang tid, som han havde opholdt sig der, og i en vigtig del af hans liv.

Storkammeret fandt derfor, at en udvisning, selv med tidsbegrænsning, var uforholdsmæssig i forhold til det lovlige formål at forebygge uro eller kriminalitet og derfor i strid med art. 8. M blev tilkendt en godtgørelse på 3.000 Euro.

Der er en enkelt dissens fra den østrigske dommer til afgørelsen.

- oo0oo -

Nærværende referat bygger fortrinsvis på den engelsksprogede pressemeddelelse om dommen. Selve dommen er på 29 sider, hvor præmisserne kommer på side 15ff, herunder henvisninger til tidligere afgørelser, bl.a. flere gange til *Boultif mod Schweiz* fra 2000, hvor man opregner de kriterier, der skal afvejes mod hinanden. Der er i dommen side 22 en henvisning til afgørelsen vedr. fætrene *Hizir og Ferhat Kilic* fra 2007, hvor den danske stat blev frifundet for at have besluttet udvisning af de pågældende, dømt for drab begået som henholdsvis 16- og 17-årig.

Landsforeningens Meddelelse 83/2008

Varetægtsfængsling efter dom for narko - Forskellig praksis

Retsplejelovens § 762 og § 769

Tre personer blev taget med 48 kg hash. To af dem blev domfældt den 13/6 2008, og én af dem løsladt uden opsættende virkning. Landsretten stadfæstede under hensyn til den skete løsladelse. Den anden skulle udvises og forblev varetægtsfængslet. Den tredje, der ligesom de øvrige modtog en dom på 1 år og 9 måneder under en tilståelses-sag, blev først dømt den 20/6 2008. Der blev igen afsagt kendelse om løsladelse og ikke givet opsættende virkning. Denne gang bestemte en anden afdeling i landsretten imidlertid, at den domfældte skulle fængsles med henblik på eventuel anke eller afsoning.

ØL 5. afd. kære nr. S-1747-08, 17/6 2008 og

ØL 1. afd. kære nr. S-1839-08, 26/6 2008

A, B og C var alle i et hovedforhold under tilståelsessager tiltalt for overtrædelse af straffelovens § 191, ved i marts 2008 at være i besiddelse med henblik på videreoverdragelse af ikke under 48,6 kg hash, som A forinden havde indsmuglet til Danmark.

A og B blev dømt den 13/6 2008 og modtog begge en fængselsstraf på 1 år og 9 måneder. A skulle udvises og forblev varetægtsfængslet. B blev løsladt, og retten tillagde ikke opsættende virkning trods anklagemyndighedens kære.

Landsretten udtalte den 17/6 2008:

"Under de foreliggende omstændigheder, hvor domfældte er løsladt, findes der ikke fuldt tilstrækkeligt grundlag for nu at varetægtsfængsle domfældte.

Byrettens kendelse stadfæstes."

Domsafsigelsen vedr. C blev udsat, da en rekvireret personundersøgelse endnu ikke forelå.

Byretten afsagde dom den 20/6 2008. Resultatet blev også 1 år og 9 måneder. Byretten løslod og tillagde ikke kæremålet opsættende virkning.

Sagen havnede denne gang i en anden afdeling i landsretten, der den 26/6 2008 udtalte:

"Under hensyn til forholdets grovhed, indsmugling og opbevaring af ca. 65 kg hash, straffens længde og periode, der er hengået forholdets udførelse, finder landsretten, at hensynet til retshåndhævelsen kræver, at domfældte ikke er på fri fod under eventuel anke, eller indtil fuldbyrdelse kan finde sted. Herefter er betingelserne for varetægtsfængsling i medfør af retsplejelovens § 769, stk. 1, jf. § 762, stk. 2, nr. 1, opfyldt.

T h i b e s t e m m e s :

Domfældte C skal varetægtsfængsles, indtil anke eventuelt måtte blive iværksat, eller den idømte straf kan fuldbyrdes."

- oo0oo -

Redaktøren henviser til en nylig kendelse U 2008.1544 V, ligeledes om narko og retshåndhævelsesarrest.

Landsforeningens Meddelelse 84/2008

Nævningesager, nye - Strafabrydelse eller modregning af varetægt med tidligere dom

Strafabrydelsesloven § 76

T var under en nævningsesag tiltalt for vold, men blev frifundet den 11/6 2008. Tre nævninger og tre dommere ville dømme ham sammen med de øvrige i sagen, men tre nævninger fandt ikke, at bevistførelsen med den fornødne sikkerhed kunne henføre T til voldsforholdet.

T var i oktober 2006 idømt fængsel i 1 år og 6 måneder, men udeblev fra udgang efter 8 måneder og var væk fra den 2/6 - 28/11 2007, hvor han blev varetægtsfængslet i den nye sag, og sad således varetægtsfængslet i 7 måneder, før han blev frifundet.

T havde sat næsen op efter løsladelse i forbindelse med domsafsigelsen, da den nye varetægt kunne modregnes i den gamle afsoning, men da anklagemyndigheden få dage efter domsafsigelsen telefonisk meddelte, at frifindelsen ville blive anket, ville Kriminalforsorgen hverken tillade strafafbrydelse eller modregning.

Direktoratet for Kriminalforsorgen, 2008-403-02234-0005, 16/6 2008

Om forhistorien, se ovenfor i resuméet.

Københavns Fængsler indstillede den 12/6 2008, at T blev tilladt strafafbrydelse i 2 måneder med henblik på Direktoratets behandling af spørgsmålet om eventuel afkortning af den resterende straf på 1 år og 6 måneder på baggrund af varetægtsfængslingen i den nye sag.

Dagen efter meddelte anklagemyndigheden imidlertid telefonisk, at sagen mod T ville blive anket til landsretten.

Kriminalforsorgen skrev derfor tilbage til Københavns Fængsler den 16/6 2008:

"...

Justitsministeriet, Direktoratet for Kriminalforsorgen er ved kgl. resolution af 26. august 1981 bemyndiget til ved straffertgivelser at foretage afkortning for frihedsberøvelser i en anden sag der er ført til frifindelse eller påtalefrafald. Bemyndigelsen gælder dog kun i tilfælde hvor den pågældende vil have en erstatningssag.

Det er en forudsætning for, at direktoratet behandler sagen om afkortning, at den anden sag der er ført til frifindelse eller påtalefrafald er endelig afgjort.

Justitsministeren eller den der bemyndiges dertil, kan tillade at en straffuldbyrdelse midlertidigt afbrydes når

- 1) ganske særlige omstændigheder af f.eks. arbejds-, uddannelses-, familie- eller helbredsmæssig karakter taler imod en umiddelbar fortsættelse af straffuldbyrdelsen
- 2) fare for misbrug ikke antages at foreligge og
- 3) hensynet til retshåndhævelsen ikke taler imod strafafbrydelse.

Dette fremgår af straffuldbyrdelseslovens § 76, stk. 1.

Efter praksis gives strafafbrydelse kun når der foreligger en helt ekstraordinær situation, hvor særlig tungtvejende hensyn taler imod umiddelbar fortsættelse af afsoningen. Det er som anført en forudsætning at hensynet til retshåndhævelsen ikke taler imod strafafbrydelse.

Direktoratet mener ikke at der foreligger en sådan helt ekstraordinær situation.

Direktoratet har ved afgørelsen navnlig lagt vægt på at den sag, hvor T blev frifundet ved Københavns Byret ikke endelig er afgjort."

Med tilsvarende begrundelse afslog man forsvarerens henvendelse om strafafkortning mod, at T's erstatningskrav for uberettiget varetægtsfængsling blev frafaldet.

- oo0oo -

Redaktøren vil gerne følge med i tendensen i de nye nævningesager. Herunder sager, hvor anklagemyndigheden anker til domfældelse efter en frifindende dom.

Landsforeningens Meddelelse 85/2008

Vold mod politiet - Samfundstjeneste

Straffelovens § 62 og § 119

T på 27 år idømt samfundstjeneste for knytnæveslag mod politibetjent. En kollega til betjenten havde kort forinden påkørt T's bror. Retten lagde vægt på personligt gode forhold og den tid, der var forløbet siden maj 2007

Københavns Byret SS 2-23802/2007, 20/6 2008

T på 27 år var tiltalt for overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1, ved i maj 2007 om natten på gaden at have overfaldet en politibetjent P, idet han gav ham et slag i baghovedet med knyttet hånd.

Der var påstand om fængselsstraf. T påstod frifindelse.

T forklarede bl.a., at han havde været på bar med to kammerater og mødt sin storebror og dennes ven. På grund af tumult nedenunder blev en del mennesker smidt ud, herunder T's selskab.

Han spadserede væk, og en politibil kørte forbi ham. Politibilen kørte en person ned. Det viste sig at være hans bror. Han blev selv skræmt og var helt oppe at køre og diskuterede med politiet og havde nok optrådt provokerende. Han var blevet lagt i håndjern og selv slået i baghovedet. Han bestred at have slået en politimand.

P forklarede bl.a., at han var blevet kaldt til uro i kvarteret. En dørmand pegede mod nogle, der løb væk. Han steg ud af politibilen og løb efter, mens kollegaen kørte i bilen bag ham. Han hørte et bump og så en person ligge foran politibilen. Han gik hen til personen, der selv rejste sig. Han var ophidset og gjorde udfald mod vidnet, der tog fat i ham og holdt ham op mod en mur. Vidnet fik herefter et slag i baghovedet. Han tog derefter fat i den pågældende, der blev lagt i håndjern. Der stod ingen tæt på bortset fra kollegaen og T.

T's bror og kammerat forklarede begge, at der havde været flere i nærheden, da betjenten havde fat i broderen. En af disse tilskuere havde ramt T i baghovedet. De havde ikke set T slå betjenten.

Politimandens kollega S, der havde ført bilen, forklarede, at P havde stået med den påkørte person. Vidnet bemærkede en person, som kom gående ad fortovet. Personen slog P i baghovedet med et knytnæveslag. Vidnet stod 1 m fra personen og tog fat i denne og ilagde ham håndjern. Der var ikke på det tidspunkt yderligere til stede.

En lægeattest beskrev en let hævelse ved tryk på baghovedet.

T var egnet til samfundstjeneste.

Retten lagde de to betjentes forklaring, der støttedes af oplysningerne i politiattesten, til grund og tilføjede:

"Straffen bliver undtagelsesvis ikke fastsat, hvis tiltalte overholder de betingelser, som er angivet nedenfor, jf. straffelovens § 56, stk. 1. Retten har herved lagt vægt på den forløbne tid siden forholdet blev begået samt på tiltaltes gode personlige forhold.

Tiltalte skal herunder udføre samfundstjeneste i 40 timer, jf. straffelovens §§ 62 og 63."

Vilkårene omfattede tilsyn i afviklingsperioden på 6 måneder.

Landsforeningens Meddelelse 86/2008

Menneskehandel - Udvisning, betinget og ubetinget - Erstatning - Sammenstød af forbrydelser

Straffelovens § 228 og § 262 a, Udlændingelovens § 24 b og § 26, EMK art. 8

K og T dømt for menneskehandel og rufferi ved over en længere periode at have importeret tjekkiske prostituerede og ved at have opkrævet beløb fra de pågældende. T var tidligere dømt for ligeartet kriminalitet. Straffene på 2 og 3½ år blev stadfæstet i anken (dissens for skærpeelse af T's straf). Begge udvist ubetinget i anken, hvor byretten var nået til betinget udvisning for T, der havde boet her over 20 år. Torterstatning mellem 10 - 50.000 kr. til de prostituerede.

ØL 13. afd. a.s. nr. S-257-08, 25/6 2008

K på 27 og T på 55 år var tiltalt i en række forhold for overtrædelse af straffelovens § 262 a.

Forhold 1 drejede sig om perioden september 2004 til primo 2006 med to tjekkiske kvinder, M og S.

Forhold 2 samme bestemmelse fra medio 2006 til december 2006 med én kvinde, J.

Forhold 3 samme bestemmelse fra medio 2006 til februar 2007 med én kvinde.

Forhold 4 straffelovens § 228, stk. 1, nr. 2, fra september 2004 til februar 2007 med hensyn til de fire ovennævnte kvinder.

Endelig to forhold med ulovlig frihedsberøvelse og forsøg herpå ved at forsøge og siden få lokket J ind i en bil og siden ved at have tilbageholdt hende i en lejlighed. Der skete frifindelse i disse to forhold i byretten, bl.a. fordi det var ubestridt, at den

planlagte køretur ville have taget 5 minutter. Der var modstridende oplysninger om, hvorvidt opholdet i lejligheden var frivilligt. I landsretten blev der dømt for forsøg på ulovlig tvang.

Byrettens dom er på 66 sider og refereres i stærkt sammentrængt form.

K var efter sin forklaring selv kommet hertil som prostitueret fra Tjekkiet. Da hun søgte at slippe væk fra sin alfons, mødte hun T, der hjalp hende med penge til at komme ud af forholdet. Hun kendte nogle af de omtalte piger i anklageskriftet og havde hjulpet dem med at snyde deres alfons. Hun havde ikke taget penge af dem, men havde været forelsket i flere af dem.

I hjemlandet havde hun haft sin opvækst på børnehjem, indtil hun blev stjålet af en romafamilie og solgt til prostitution.

K blev foreholdt forskellige aflytninger af samtaler mellem hende og T, se nedenfor i rettens præmisser.

T forklarede bl.a., at han kom fra Kroatien og havde boet i Danmark i 21 år, hvor han bl.a. havde en datter. Han havde flyttet rundt på grund af renovering af lejlighed og traf to af pigerne hos bekendte. De arbejdede frivilligt hos en alfons, som skulle have halvdelen af fortjenesten. Han havde forinden truffet de to piger i Tjekkiet, som han besøgte sammen med K.

K fortalte ham senere, at pigerne ønskede at flygte fra deres alfons, og T bad en bekendt hjælpe med at skaffe en bolig til pigerne. De blev i mellemtiden indlogeret på hotel og overnattede også hos T.

T bekræftede, at han tidligere havde løskøbt K fra hendes daværende alfons. Han havde aldrig modtaget penge fra hende. Pigerne havde heller ikke betalt ham penge, selv om flere af dem havde boet i hans lejlighed. Han havde heller ikke haft noget seksuelt forhold til dem.

Han havde arbejde indtil 2003, hvor han modtog førtidspension. Han var vidende om, at pigerne ernærede sig ved prostitution. Han forsøgte at skabe kontakt mellem en af dem, J (på 17 år, ER) og en i Sverige bosiddende nevø. Senere forsvandt J, og T havde store problemer med at finde hende igen. I denne forbindelse havde han været hos politiet og anmeldt, at J havde taget penge fra hans lejlighed.

T blev ligeledes foreholdt forskellige aflytninger af telefonsamtaler, se nedenfor i rettens præmisser.

En af pigerne, S i forhold 1, forklarede, at hun var kommet hertil i 2004, efter at en nabo havde solgt hende til en alfons. Selv fik hun at vide, at hun skulle arbejde med et sommerferiejob. Alfonsen i Danmark fortalte, at han havde købt hende for 6.000 kr. Hun havde truffet T kortvarigt, før hun kom hertil, og rejseselskabet blev hentet af T ved færgen til Danmark. T kørte dem til Skelbækgade og viste, hvilke pladser de skulle tage, og hvad de skulle forlange af kunderne.

Vidnet skulle tjene 4.000. kr. om dagen, og T skulle have 3.000 kr. heraf. Efter ca. en uge tilbød T hende hjælp til at slippe væk fra alfonsen, og hun tog ophold hos T og K. Hun overværede en telefonsamtale om en yderligere pige, der skulle prostituere sig i Danmark. T skulle sende penge til personen i telefonen.

Selv gav hun alle de penge, hun tjente, til T, der gav hende til hendes fornødenheder, ligesom han tre gange sendte 2.000 kr. til hendes plejemor. Hun havde været kæreste med K under opholdet i lejligheden.

Vidnet havde også afgivet forklaring i en straffesag mod den ovennævnte alfons, hvor oplysningerne var noget anderledes.

Pigen J, der nu var 18 år, forklarede bl.a., at hun kun havde haft kortvarig skolegang. Hun var kommet hertil med K's bror og blev modtaget af K og T. Fire dage efter forstod hun, at hun skulle arbejde som prostitueret for K og T. De sagde, at hun skulle gå på gaden, selv om hun ikke ville. Hun skulle tjene 4.000 kr. pr. dag og aflevere pengene til K og T. I december 2006 gik hun til politiet sammen med personale fra Reden for at anmelde K og T, da hun ikke ville arbejde for dem mere. Hun havde siden i flere omgange afgivet uden- og indenretlige forklaringer, der ikke helt stemte med ovennævnte.

En række yderligere vidner afgav forklaring, ligesom der blev dokumenteret en dansk politiafhøring og nogle afhøringer foretaget i Tjekkiet.

Om K var det oplyst, at hun ikke havde nogen lovlig tilknytning til landet. Hun var ustraffet.

T havde haft lovligt ophold 18-20 år og arbejde frem til førtidspensioneringen for 3 år siden, der var begrundet i en række alvorlige skavanker, herunder brok og blodprop. Der var en herboende datter med mand og barn. Han havde ikke bevaret nogen tilknytning til hjemlandet, bortset fra et stykke jord.

Udlændingesservice tiltrådte anklagemyndighedens indstilling om udvisning, men henledte opmærksomheden på, at denne kunne gøres betinget i medfør af udlændingelovens § 24 b.

T havde en tidligere dom fra januar 2005 for overtrædelse af straffelovens § 262 a, jfr. § 23, med fængsel i 9 måneder betinget mod 2 års prøvetid.

En indsigelse mod anklageskriftets udformning, jfr. § 834, stk. 2, nr. 4, på grund af manglende beskrivelse af den konkrete udførelsesmøde blev forkastet.

Retten lagde vægt på forklaringerne ovenfor fra S og J, herunder at S var blevet afhentet ved færgen af T, der kørte hende til Skelbækgade og gav anvisning om pladser og indtjening. J havde også forklaret, at hun ved indrejsen var blevet afhentet af K og T og havde fået instrukser om indtjening, ligesom hun blev transporteret frem og tilbage til Skelbækgade.

Hertil kom de øvrige vidners forklaringer (præmisserne er fra side 59-64 i dommen), de tiltaltes egne forklaringer samt telefonafløtningerne mellem T og en håndlanger N, hvor denne siger: "Min kvinde er der, og det er din også", og hvor N bad T passe bikkelsen.

De fire piger kom fra socialt dårlige miljøer. De tiltalte rekrutterede eller medvirkede til at rekruttere tre af dem, husede pigerne, holdt øje med dem og tog de penge, som pigerne tjente.

Det måtte dog anses for usikkert, hvornår J indrejste, dog senest i november 2006. T var alfons, og K hjalp ham i hans virke ved bl.a. at lokke de sårbare piger til Danmark, indsamle penge og sørge for, at pigerne passede deres arbejde.

Forsvareren gjorde gældende, at man ikke både kunne straffe efter § 262 a og § 228, men efter forarbejderne fandt retten intet til hinder herfor.

De tiltalte blev som overfor nævnt frifundet for ulovlig frihedsberøvelse og forsøg herpå.

Der var foretaget rettergangsskridt i form af begæring om telefonafløtning, hvorfor forholdene delvist var begået i prøvetiden fra T's tidligere dom fra 2005.

Straffen blev for K fastsat til fængsel i 2 år, som medvirker, ligesom hun blev udvist i 10 år, uanset hun var EU-borger, idet lovovertrædelsen udgjorde en aktuel og alvorlig trussel, jfr. udlændingelovens § 2, stk. 3.

For T blev der fastsat en fællesstraf af fængsel i 3 år og 6 måneder. Vedr. udvisning bemærkede byretten:

"Retten har ikke fundet, at der er fuldt tilstrækkeligt grundlag for at udvise T, idet udvisning af tiltalte må antages at virke særlig belastende, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. Derfor tages påstanden om udvisning alene delvis til følge, således at der sker betinget udvisning, jf. udlændingelovens § 22 (paragrafhenvisningen mangler i dommen, ER), jf. § 24 b. Retten har herved lagt vægt på det oplyste om hans tilknytning til Danmark, og at han har haft lovligt ophold i Danmark i ca. 20 år."

Pigerne havde påstået torterstatninger på 40 - 80.000 kr. Retten fastsatte beløbene til mellem 30 - 50.000 kr.

K og T ankede med påstand om frifindelse, subsidiært formildelse. Anklagemyndigheden påstod endeligt ad forhold 1 - 4 domfældelse i overensstemmelse med byrettens bevisresultat og i forhold 5 domfældelse, dog således at forholdet blev henført under straffelovens § 260, stk. 1, jfr. § 21.

Vedr. strafudmålingen stadfæstelse for K og skærpelse for T, ligesom T blev påstået ubetinget udvist.

Landsretten tiltrådte byrettens bevisvurdering i forhold 1 - 3, bortset fra, at perioden vedr. en af pigerne M i forhold 1 alene var en kortere periode i september 2004 på ikke under 10 dage.

Afgørelsen vedr. forhold 4 blev også tiltrådt.

"Indkomsten fra prostitution blev løbende overgivet til eller opkrævet af K, der videre gav pengene til T. Uanset at der ikke under sagen er fremlagt dokumentation for et indtjent beløb, findes det efter vidneforklaringerne sammenholdt med oplysningerne om T's indkomstforhold og oplysningerne om udgifterne til de forurettede kvinders daglige fornødenheder utvivlsomt godtgjort, at de tiltalte har opnået økonomisk vinding ved de pågældende kvinders prostitution.

Den omstændighed, at K i en del af perioden levede i et kæresteforhold med henholdsvis S og M kan ikke føre til, at hun frifindes for overtrædelse af straffelovens § 228, stk. 1, nr. 2."

Ud fra telefonaflytningerne (nærmere specificeret i ankedommen) samt vidneforklaringer af tre personer fandt retten det bevist, at de tiltalte havde planlagt at hente J ved

brug af ulovlig tvang, og at det i perioden 4. - 6. februar 2007 blev forsøgt gennemført.

Strafudmålingen blev stadfæstet, dissens 4-2 for skærpelse af T's straf til fængsel i 3 år og 9 måneder.

Retten bemærkede:

"Landsretten har ved straffastsættelsen lagt vægt på de omstændigheder, som byretten har fremhævet i forbindelse med strafudmålingen. Landsretten har endvidere lagt vægt på oplysningerne om de forurettede kvinders personlige forhold, herunder at S var 19 år og J var 17 år, da de tiltalte skaffede dem til Danmark og udnyttede dem ved prostitution. Landsretten har i den forbindelse lagt vægt på de tiltaltes kyniske anvendelse af en kombination af omsorg og autoritet over for alle kvinderne, der var i en særlig sårbar situation, idet de ikke kunne tale dansk, kom fra dårlige sociale kår og var uden selvværd, ligesom de overvejende af de tiltalte blev kørt til og fra Skelbækgade, hvor de tiltalte holdt dem under opsyn, mens de bedrev prostitution."

Udvisningen vedr. K blev stadfæstet.

Vedr. T bemærkede retten:

"T fik lovligt ophold i Danmark som 34-årig i 1986. Tiltalte har haft fast arbejde under sit ophold, indtil han gik på førtidspension og er nu 56 år. Han er ikke gift og har ikke et fast samlivsforhold. Han har en herboende datter og et barnebarn. Tiltalte er født og opvokset i Kroatien, taler kroatisk og har under sagen afgivet forklaring gennem tolk. Han har ofte holdt ferie i Kroatien, hvor 3 brødre og en søster stadig bor. Tiltaltes forældre døde i 2003 og 2005. Efter bodelingen arvede han en lejlighed og noget jord i Kroatien, hvilket har medført uoverensstemmelser med brødrene. Lejligheden er solgt, og han har oplyst, at han ikke længere ejer fast ejendom i Kroatien. Tiltalte har endvidere oplyst, at han har hepatitis B, slidgigt i rygraden, mavesår, brok, prostata, forhøjet blodtryk og 6 gange er blevet opereret for blodpropper i benene.

Tiltalte blev den 28. januar 2005, i gerningsperioden i forhold 1 og 4 og forud for sagens øvrige forhold, ved Københavns Byrets dom af 28. januar 2005 straffet for medvirken til ligeartet kriminalitet med betinget fængsel i 9 måneder.

Efter en vurdering af på den ene side T's tilknytning til Danmark og de øvrige i udlændingelovens § 26, stk. 1, nævnte forhold, herunder hans helbredsmæssige forhold og hans voksne datters og barnebarns mulighed for at være sammen med ham uden

for Danmarks grænser, og på den anden side særlig grovheden af den begåede kriminalitet, den udmålte straf og den tidligere dom for medvirken til menneskehandel, finder landsretten ikke, at de i § 26, stk. 1, nævnte forhold taler afgørende imod udvisning. Da udvisning af T endvidere ikke findes at være i strid med det krav om proportionalitet, som følger af Menneskerettighedskonventionens artikel 8, og da udvisning må anses for nødvendig i et demokratisk samfund af hensyn til at beskytte sundheden og sædeligheden, tages påstanden om ubetinget udvisning af tiltalte T til følge med indrejseforbud som nedenfor bestemt, jf. udlændingelovens § 32, stk. 2, nr. 4."

To af godtgørelserne på henholdsvis 40.000 og 50.000 kr. - sidstnævnte beløb til S - blev stadfæstet. M fik nedsat sin godtgørelse til 10.000 kr. på grund af den korte gerningsperiode.

Om J bemærkede retten:

"Tortgodtgørelsen for så vidt angår J, der ikke før hun kom til Danmark havde været prostitueret, men som forlod de tiltalte efter ca. 1 måned, nedsættes til 30.000 kr. Dommerne finder ikke grundlag for at tillægge denne forurettede godtgørelse i medfør af erstatningsansvarslovens § 26, stk. 3, i anledning af sagens forhold 5."

- oo0oo -

Redaktøren tilføjer:

T er identisk med anklagerens hovedvidne BT i Lf.Medd. 69/2004. Vedr. udvisning henvises til Lf.Medd. 101/2007.

Landsforeningens Meddelelse 87/2008

Terrorlister - EU-ret

EF-domstolen (Store Afdeling) har den 3/9 2008 afsagt dom i to appelsager, hvorefter en rig forretningsmand K fra Saudi Arabien med vidtforgrenede økonomiske interesser samt en svensk fond - en afdeling af det somaliske banknetværk Al Barakaat (nedenfor benævnt B) - har fået medhold i, at en administrativ stemping af personer eller organisationer som terrorrelaterede er en tilsidesættelse af grundlæggende rettigheder. Myndighederne har dog fået 3 måneder til at rette op på konstaterede fejl.

EF-domstolen, Yassin Abdullah Khadi og Al Barakaat International Foundation mod Rådet for Den Europæiske Union, C-402/05 P og C-415/05 P, 3/9 2008

Dommen foreligger på dansk, men er med sine 43 sider ikke let læselig. Der refereres derfor mere fortællende.

Klagerne var i første instans i 2005 med en påstand om annullation af en rådsforordning fra 2002 om indførelse af visse foranstaltninger mod personer og enheder, der havde tilknytning til Bin Laden, Al Qaida og Taleban.

Rådsforordningen var bl.a. inspireret af Sikkerhedsrådets resolution R 67 fra 1999 om bekæmpelse af terrorisme samt senere resolutioner før og efter 11/9 2001, ligesom der i FN-pagten er truffet bestemmelser om forholdsregler til opretholdelse af mellemfolkelig fred og sikkerhed, hvor kompetencen er henlagt til Sikkerhedsrådet.

Den 17/10 og 9/11 2001 offentliggjorde man i EU-regi i en sanktionskomité to nye tillæg til terrorlisten. I listen over personer var medtaget K, i listen med organisationer fonden B - sidstnævnte med den nærmere adresse i Sverige.

Sikkerhedsrådet fastsatte i 2002 nærmere om indefrysning af midler, hvilket blev fulgt op i EU-regi, her med en liste bl.a. med klagerens navne.

Klagerne anlagde sag, og forskellige europæiske lande indtrådte til støtte for Rådet. Klagerne gjorde bl.a. gældende, at de pågældende forordninger, som krænkede enkeltpersoners rettigheder, var i strid med artikel 249 EF.

Retten i første instans, hvis præmisser er gengivet udførligt i ankedommen, men ikke her, anså sig kompetent til at prøve Rådets afgørelse, men nåede til, at indefrysning af midler ikke udgjorde en vilkårlig, uhensigtsmæssig eller uforholdsmæssig krænkelse af de berørte personers private ejendomsret. (EU-ret er vist for viderekomne, tilføjer redaktøren)

Rådet var ikke forpligtet til at iagttage regler om kontradiktion - en sådan ret var nemlig ikke fastsat i de pågældende sikkerhedsrådsresolutioner. Klagerne kunne i stedet anlægge sag. Første instans endte altså med at frifinde Rådet og Kommissionen i det hele.

Fra side 16 i dommen gengives påstande m.v. i appelsagen. Klagerne påstod ophævelse af både forordning og dommen i første instans. De sagsøgte påstod afvisning af appellen. Der var i mellemtiden indtrådt yderligere europæiske lande i sagen.

K anfægtede bl.a. hjemlen til at vedtage den omtvistede forordning, idet den gik videre end FN's regelsæt. De sagsøgte og intervenienterne fandt ikke, at domstolen kunne foretage prøvelse af Sikkerhedsrådets resolution.

Domstolens bemærkninger er gengivet fra side 29 i dommen. Det fløj jo frem og tilbage med formalitetsindsigelser fra de mange parter.

Der springes hen til præmis 299, hvor det siges:

"Det følger af det ovenstående, at de principper, der gælder for den internationale retsorden, som udgår fra De Forenede Nationer, ikke indebærer, at en domstolsprøvelse af den omtvistede forordnings materielle lovlighed under hensyn til de grundlæggende rettigheder er udelukket på grund af den omstændighed, at denne retsakt har til formål at gennemføre en sikkerhedsrådsresolution vedtaget i medfør af kapitel VII i de Forenede Nationers Pagt."

En sådan immunitet fulgte heller ikke af EF-traktaten.

I præmis 317 siges det:

"Spørgsmålet om Domstolens kompetence opstår således inden for rammerne af Fællesskabets interne og selvstændige retsorden, hvortil den omtvistede forordning hører, og inden for hvilken Domstolen har kompetence til at prøve gyldigheden af Fællesskabets retsakter under hensyn til de grundlæggende rettigheder."

Og i præmis 323-324:

"I denne henseende må det fastslås, at selv om det nu er muligt for enhver person eller enhed at henvende sig direkte til sanktionskomitéen ved at indgive en anmodning om at blive slettet af den konsoliderede liste til et såkaldt "focal point", er proceduren for denne komité fortsat i det væsentlige af diplomatisk og mellemstatslig karakter, eftersom de berørte personer eller enheder ikke har nogen reel mulighed for at forsvare deres rettigheder, og nævnte komité træffer sine beslutninger ved konsensus, idet hvert enkelt medlem har vetoret.

Det fremgår i denne henseende af sanktionskomitéens retningslinjer, som senest ændret den 12. februar 2007, at en ansøger, der har indgivet en anmodning om at blive slettet af listen, på ingen måde selv kan gøre sine rettigheder gældende under proceduren for sanktionskomitéen eller lade sig repræsentere i dette øjemed, idet alene regeringen i den stat, hvor han bor eller er statsborger, har adgang til eventuelt at indgive bemærkninger vedrørende denne anmodning."

Hvilket leder til 327:

"Følgelig har Retten begået en retlig fejl ved i præmis 212-231 i den appellerede Kadi-dom og 263-282 i den appellerede Yusuf og Al Barakaat-dom at have fastslået, at det følger af de principper, der gælder for forholdet mellem den internationale retsorden, som udgår fra De Forenede Nationer, og Fællesskabets retsorden, at den omtvistede forordning, eftersom den har til formål at gennemføre en resolution vedtaget af Sikkerhedsrådet i medfør af kapitel VII i De Forenede Nationers pagt, som ikke lever plads til nogen margin i denne henseende, skal nyde retslig immunitet med hensyn til dens materielle lovlighed, undtagen for så vidt angår dens forenelighed med de normer, der henhører under jus cogens."

Rådet havde på intet tidspunkt meddelt klagerne om de omstændigheder, som skulle lægges dem til last. Klagernes ret til forsvar, særlig retten til kontradiktion, var ikke blevet overholdt, hvilket tillige havde haft til følge, at princippet om en effektiv domstolsbeskyttelse var blevet tilsidesat.

I præmis 370-376 anføres det side 42:

"Det skal derfor konkluderes, at pålæggelse af restriktive foranstaltninger i henhold til den omtvistede forordning over for Yassin Abdullah Kadi på grund af, at han er optaget på den liste, som er indeholdt i bilag I til den omtvistede forordning, under de foreliggende omstændigheder udgør en ubegrundet begrænsning af hans ejendomsret.

Følgelig skal Yassin Abdullah Kadis anbringende om tilsidesættelse af den grundlæggende ejendomsret tiltrædes.

Det følger af det ovenstående, at den omtvistede forordning, for så vidt som den vedrører appellanterne, skal annulleres.

En annullation af denne forordning, i nævnte omfang, med øjeblikkelig virkning vil imidlertid kunne være til alvorlig og uoprettelig skade for effektiviteten af de restriktive foranstaltninger, som forordningen foreskriver, og som Fællesskabet bør iværksætte, idet Yassin Abdullah Kadi og Al Barakaat i tiden indtil den evt. erstattes af en ny forordning, vil kunne træffe foranstaltninger med henblik på at undgå, at der på ny vil kunne foretages indefrysning af midler for deres vedkommende.

I øvrigt kan det, eftersom det fremgår af denne dom, at den omtvistede forordning skal annulleres, for så vidt som den vedrører appellanterne, på grund af en tilsidesættelse af gældende principper inden for rammerne af den procedure, som blev fulgt

ved vedtagelsen af de restriktive foranstaltninger, som blev indført ved denne forordning, ikke udelukkes, at det alligevel kan vise sig, at det i realiteten er begrundet at pålægge appellanterne sådanne foranstaltninger.

På denne baggrund skal virkningerne af den omtvistede forordning, for så vidt som appellanternes navne er optaget på den liste, der udgør dens bilag I, opretholdes i medfør af artikel 231 EF i en kortvarig periode, der skal fastsættes således, at den gør det muligt for Rådet at afhjælpe de konstaterede tilsidesættelser, men som også tager behørigt hensyn til de omhandlede restriktive foranstaltningers betydelige indvirkning på appellanternes rettigheder og frihedsrettigheder.

På denne baggrund vil en rimelig anvendelse af artikel 231 EF indebære, at virkningerne af den omtvistede forordning, for så vidt som den vedrører appellanterne, opretholdes i et tidsrum på højst tre måneder at regne fra datoen for afsigelsen af nærværende dom."

Klagerne fik tilkendt sagsomkostninger. Storbritannien, Spanien, Frankrig og Holland skulle betale deres egne sagsomkostninger.

- 00000 -

Vedr. det forhold, at Rådet på intet tidspunkt havde meddelt klagerne de omstændigheder, som skulle lægges dem til last, rinder Paulus Romerbrev kap 4 vers 15 redaktøren i hu: "for loven fremkalder vrede, men hvor der ingen lov er, er der heller ingen overtrædelse".